

slavnost, kakoršnje Ljubljana že sicer dolgo ni videla.

Naj tudi štajarski Slovenci pridejo v prav obilnem številu k tej slavnosti, da pokažejo s svojim prihodom, kako čislajo vsi Slovenci svoje zaslužne može. Da ne bode nobenih neprilik zastran stanovanja, skrbel bode odbor, kateremu naj vsak, kdor misli priti v Ljubljano, to naznani vsaj do dne 25. junija ter zajedno pové, ali hoče biti tudi pri skupnem obedu. Ljubljana pa bode pokazala pri tej priliki, da je res središče vseh Slovencev.

Na svidenje torej v Ljubljani pri Vodni-kozi slanosti.

Gospodarske stvari.

Detelja in nje košnja.

Da je detelja dobra krma in da jo živina rada žre, to vsi znamo. Čez to ni treba torej, da še izgubimo kako besedo, toda kedaj se naj vkosi, da stori živini najboljše? Toliko je gotovo, da mlada ali tudi v tem so razne dobe in je še zmerom vprašanje, ali se naj kosi večkrat ali samo dve-, trikrat v letu?

Ako ugaja zemlja detelji, tedaj je najboljše vkositi jo po dvekrat v letu in sicer prvokrat, ko začne detelja cvesti. Taka ima največ redilnih snovi v sebi. Ako se kosi mlada detelja večkrat in torej vselej mlada, živina jo žre sicer rada ali redi se po njej le malo. Zakaj? Odgovor ni težek: za to, ker je mladi strni vselej treba nekaj časa za to, da ji vzrastejo peresa in dokler teh nima, ne vzprejme iz zraka tacihi reči, ki so ji potrebna, in torej ni taka detelja veliko prida.

Vsled tega tudi ne kaže pasti na deteljišči, ker si detelja tako ne more opomoči. Po tem, kakor je zemlja, razsodi se torej lahko ali se sme dve- ali trikrat kositi. Se vé, da je pri tem gledati še na to, kedaj se naj detelja polaga živini. Pri nas ne more človek, ako ima živino le v hlevu, čakati na to, da pride detelja prvokrat v cvet, kajti treba je je skorej vselej že poprej in po vrhu še je je treba dalje časa, kajti kosi se sproti.

Če je detelja vzrastla visoko pa še ni jela cvesti, kaže tudi, da jo človek pokosi, kajti sicer bi mu polegla in to bi bila škoda. Sploh pa je v tej reči, kakor tudi pri drugih, dobro gospodarsko oko najboljše. Tako še ne začne kositi prenašlo, češ, da še bode časa za drugo košnjo, pa tudi ne prepozno, kajti pri tej bi se človek lahko vnoril, ako nastopi kmalu suša.

Ko bi prva rast pri detelji ne kazala veliko, more biti zavoljo suše, ni prav, če čaka človek predolgo s košnjo. Taka detelja se ne vzboljša veliko, če tudi pride dež, pač pa po-

maga tak dež deteljišču, če se je bilo v pravem času pokosilo.

Nepotrebna kvoklja.

Večkrat se prikaže gospodinji kvoklja, ko ji ni po volji in rada bi ji to odpravila. Ali kako? Navadno se porine žival v mrzlo vodo in ker ne pomaga enkrat, zato se porine še večkrat in to lahko škoduje živali, da vzboli; kvoče pa še naprej v eno mer.

Naslednje sredstvo pa ni živali nevarno in pomaga vselej. Deni kvokljo v temen kot v hladni kleti, v drugem, nekaj svetlišem pa ji nastavi posodo vode in piče. Prvi dan sedi kvoklja, da se ne zmeni ne za vodo, ne za pičo. Drugi dan pa že išče jedi in pijače in ko se nažré in napije, poišče si še enkrat ložo v kotu. Tako še tretji in more biti četrti den, potlej pa jo izpusti, ne sedi ti več, kajti hladna, vlažna in temna loža ji ni več po volji in za to se začne v njej navadno življenje in k malu ti nese, kakor poprej, lepa, bela jajca.

Tudi to-le ozdravi kvokljo. Ako ti pozakvoče ena ali tudi več kokoši, ali ti ne maraš kvokelj, pusti jih dva, tri dni sedeti, potem pa jih daj na suh, zračen kraj. Ta naj ima tla iz kamenja ali iz desek, nekaj nad njim pa naj bode par palic, da se vsede žival na nje. Na tleh ne sedi, ker nima nič mesta za ložo. Poleg kvokelj naj bode tudi petelin in da se jim naj piti in jesti, kolikor je treba, da ostanejo zdrave. Čez par dni ne pokvoče nobena več in k malu bode dovolj jajec od njih.

Sejmovi. Dne 15. junija pri sv. Barbari v Čadramski župniji, v Celji, v Kostrivnici, v Lembahu, na Planini, v Poličanah, v Mozirji in pri sv. Vidu pri Ptuji. Dne 16. junija pri sv. Trojici v slov. gor. Dne 17. junija pri sv. Trojici v slov. gor., pri sv. Juriji na juž. žel. in pri sv. Janži pri Arveži.

Dopisi.

Iz Ljubnice pri Vitanji. (Srečna zmaga.) Pri nas smo v občinskih volitvah srečno zmagali dne 6. junija. Naša občina je že dolgo časa hudi trn v peti Vitanjskih Velikonemcev. Zato so si najeli znanega Bošnjaka, da je ljudi begal po naših selih skozi 14 dni sem. In kaj čuda smo še dalje doživeli? Vitanjski gospod dohtar so jezdarili Jaklinovo kljuse skozi dva dni ter so beračili od hiše do hiše pomoči za zgubljeno Nemčijo. No reči smem: Tudi mi Slovenci nismo spali ter smo storili pošteno vsak svojo dolžnost, zato smo pa tudi zmagali v vseh treh razredih s svojimi moži. Srce nas le boli, da se nam je velika večina naših dragih sosedov na Steničah izneverila. Zaupamo pa, da se bojo tudi Steničani prepri-

čali, da bo v prihodnje, kakor je bila do zdaj, naša občina v dobrih rokah. Saj je dozdajšnji župan akoravno uraduje v slovenskem jeziku, občinske dolgove, katere je pred 3 leti prevzel, lepo poplačal, občinsko doklado od 35% na 20% znižal in ima danes v svoji občinski blagajnici okoli 120 glđ. gotovine. Slovenci, posnemajte nas!

Od sv. Jurija na Ščav. (Požarna bramba, pevsko in bralno društvo.) Pred dvema letoma ustanovili so narodnjaki tukaj bralno društvo in kmalu potem ustanovil je tukajšnji, sedaj odšli učitelj g. H. pevsko društvo. Letos dopolnila se je trojica narodnih društev, ustanovila se je namreč še prostovoljna požarna bramba. Čeprav še nova, dobila je vendar hitro trdna tla, spravila si primerno obleko, brez vseh nemških znakov. Namesto običajnih „FF“ na ovratniku, imajo tukajšnji požarniki na dotičnem mestu medeno podobo jahajočega sv. Jurija in namesto nemško-barvinega traka na levi rami samo rdeči trak. Pred dvema tednoma dobili smo še pa novo veliko brizgalnico na kolesih, katera se je v nedeljo 2. junija t. l. svečano blagoslavljal. Uže na vse zgodaj plapolali so po celem selu raz hiše avstrijski, štajarski in tudi dva slovenska barjaka. Okoli 1/2 10 ure predpoldan korakali so požarniki, na čelu njim dobro svirajoča godba v cerkev k pozni božji službi, ko so uže prej pred cerkev pripeljali celo v evetji in veneci ozaljšano novo brizgalnico s slovenskim praporom na vrhu. Vse vence oskrbela so vrla domača dekleta. Prvi slovesni pridigi povdarjal je g. kaplan korist požarne brambe za vsaki kraj, ter opominjal požarnike, naj vrló izpolnjujejo svojo dolžnost, ter pomagó v sili prijatelju in sovražniku. Po božji službi blagoslovil je g. župnik brizgalnico, raz katero se je blesketal slovenski napis: „Gasilnica prostovoljne požarne brambe pri sv. Juriju na Ščavnici.“ Po svečanosti odpeljali so brizgalnico pred okinčani hram stotnika požarne brambe, g. Fr. Vaupótiča, kateremu se je zahvaliti, da je celo društvo v tako kratkem času zadobilo najpotrebnejše orodje in novo opravo. Da se je ljudstva vse trlo, mi ni potreba omenjati, kedor pozna vrlé zavedne in narodne Ščavničarje. Čeprav se je vreme kazalo celi dan deževno in je proti večeru res začelo deževati, vendar je prišlo še precej odličnih gostov iz Ljutómera, Kapele itd. Popoldne prišli so tudi požarniki iz Rađgone, gornje Ragone, zgornje Mote in Hrastja, katere so tukajšnji s kratkim „zdravo“ pozdravili. Pozno v noč so se razlegale še slovenske pesmi tukajšnjih pevcev, kjer seveda „Slovenec sem“ nismo pozalili, saj ga poje tukaj vsak fant in vsako deklé. Kako vrlí so novi požarniki, videlo se je že kar v petek po slavnosti 7. t. m., ko je góreló stanje Franca Krefta v Rinkovcih. Užgalo

se je uže predpoldnevom, pa nihče ni prišel povedat, da gori, videti se pa od sv. Jurija tje ne more, ker je skorej v tretji grabi. Tako smo zvedeli še le o petih popoldne. Hitro, ko je plat zvona udaril, popustil je vsaki svoje delo in v desetih minotah so se odpeljali na kraj pogorišča. Prišli so seveda prepozno, vendar so pogasili ogenj, da ni bilo za soseda več nevarnosti. In kar je tukaj posebno povdarjati prišli so polnoštevilno, čeprav so bili vsi na travnikih sušili. Da bo tedaj v prihodnje možno priti o pravem času, naj skoči hitro eden izmed sosedov, če je le mogoče, na konja, ter hiti pravit, najprej mežnarju, da jih z zvonom skliče in potem pa g. stotniku Vaupótiču ali g. Brumenu namestniku, ker se od tod na mnogo krajev ne vidi, kjer je ogenj. Domači so pri takih priložnostih itak vsi zmešani, zategadelj naj to eden sosedov stori. H koncu pa kličemo vrlim požarnikom krepki „zdravo!“ naj bodo v svojem poslu iz ljubezni do bližnjega točni, ter jim tudi želimo, da bi imela njih brizgalnica, kot tudi oni pri tej stroki malo posla! —c.

Iz Cirkovec. (Pojasnilo.) V št. 20 in 21. se nahaja dopis od nas, ki naju bolj osebno napada. Nasproti pa je resnica to-le: Mi dva sva poštena Slovenca, ter ljubiva narod, vero in cesarja. Ako kdo Gospodovo molitvo v latinskem ali nemškem jeziku moliti zna, za to še ni Latinec ali Nемеc. Dalje se pravi, njemu (županu) je postava, kakor Nемеc reče „španska ves.“ Resnica je, da sem bil kmečki sin ter nisem nikdar niti najmanjše kazni imel. Bil sem vojak, pošteno sem služil ter kaznjevan nikdar nisem hil. Dolgo časa sem že posestnik in zdaj tudi izvoljen občinski predstojnik, a nikdar še postav nisem prestopil. Če bi nobene postave ne vedel, bi se meni gotovo že kaj tacega pripetilo, kar še se zgodi bolj učeni. Kar se dalje „Zdrgonjskega mosta“ tiče, je vse, kar se nama očita, neresnično. Midva se nisva nikdar zarotila, marveč zmešal je vse prejšnji pisar, ker stvari ni razumel. Pri nas so drugačnje razmere. Naša občina je zelo velika. Vsaka ves (srenja) ima svoje premoženje in velika srenjska zemljišča. Dozdaj je vsaka ves svoja pota, ki jih namreč le ona rabi, iz svojega premoženja popravljala. Ako bo za naprej občinska blagajnica popravke potov v vseh srenjah prevzela, ako bodo potem srenjski dohodki celo ali samo deloma srenji ostali, ali če bodo pripadli po razmeri občinskemu zakladu, to so zastarane in zelo zamešane reči, katere zamore prej ali pozneje samo najvišja kompetentna inštanca na Dunaji stalno določiti. Da bi v takih rečeh meni žena postave razlagala, kakor učeni dopisnik sumnjiči, vsaki poštenjak sam vé, kam pes tace moli. Kar dalje „šolsko slovesnost“ zadeva, da se je jaz kot občinski predstojnik nisem udeležil, da sem na Ptuj šel, da sem zoper

njo deloval in na stražo prišel, je resnica takole: Midva in tudi drugi možaki smo želeli, naj se spomin 40-letnega vladanja našega presvitlega cesarja s stalnimi, dobrodelnimi čini obhaja zato, ker so presvitli cesar sami tako želeli. V tem slučaju bi občinska blagajnica sama pripomogla, da bi se stalni spominek ustanovil. Ta prevažni spomin se pa žalibog ni tako slavil. Razun petja in telovadbe je vse, kar se je v Lahovi krčmi godilo, temu prevzvišenemu dnevu celo malo pristojalo. S pijačo in „ringelšpilom“ se tak spomin pač ne slavi. Venec vsemu je pa šolski vodja s tem spletel, da je nazadnje, ko bi otroci bili bolje odšli, njih vodstvo krčmarju g. Lahu prepustil. Ta gospod se je bil napravil v pisan španjski frak, višnjeve „štunfe“ in norske kapo. Tako nasmešen je z vso spehano šolsko mladino čudoviti „gänsemarsch“ burkal po celi vesi, da so se jim vsi vaščani smejali. Taka pustna šemarija ne dela takemu dnevu nobene časti. Zvečer pa, ko sem jaz z uradnega pota prišel s Ptuja, se po moji opazki ni družega nič vršilo, nego požarno stražo zadevajoče reči. Kako se take razpravljajo, to je vsakomu znano, če je namreč zvečer v tako gostilno naletel. Oziroma požarne straže dalje ni res, da sem jaz ali Žumer, ali kateri drugi zoper gasilno društvo. Tega nó! Mi smo vsi za dobrodelni zavod, ki je pri nas v resnici potreben. Mi smo le zoper „hauptmanna g. Laha. Ta gospod je v poldrugem letu s svojo štacuno dovolj naredil. Ne morem ga potrditi, da bi še čez občinsko premoženje gospodaril. O cesarski lipi je le to res, da midva o tem, kar se nama očita, celo nič ne veva. Zadnja želja, da bi midva iz občinskega odbora prišla, zna se v svojem časi spolniti. Da pa g. Lah, o katerem se v onem dopisu toliko govori in pa njegov pisar nista notri prišla, to je uzrok ces kr. namestnija, ki je njegovo volitvo ravno pred „krahom“ ovrгла in novo volitvo razpisala. V njej sva bila midva voljena, ne da bi kdaj po občinskih službah hrepenela.

Blaž Draškovič, Matija Žumer,
občinski predstojnik, odbornik.

Iz Smolnika. (Rana smrt.) V sredo, dne 29. pr. m. spremljali smo tukaj k večnemu počitku rajnega Jakoba Skrbineka. Umril je v 34. letu svoje starosti in v 10. letu svojega zakona. Neizprosljiva jetika mu je odprla prerani grob. Po štirimesečnej, mučnej bolezni je on večkrat previden s sv. zakramenti dne 27. p. m. mirno v Gospodu zaspal. Mož je bil vrl katoličan, zaveden narodnjak, zvest in odkritosrčen prijatelj svojim znancem in pred vsem ljubeznjiv in dober oče svojim in domači družini. Da ga je vsa občina kot svojega dolgoletnega zastopnika čislala in spoštovala, nam služi v porok krasni venec, katerega mu je med drugimi tukajšnja občina poklonila. Žaljuočii vdovi pa naj

bo v tolažilo, da brez božje volje se nič ne zgodi in da je vse, kar je po božji volji storjeno, le dobro, akoravno naš ubogi človeški razum tega zapopasti ne zamore, ker se po svojih željah ravna. Bodi mu zemljica lahka!

Iz Celja. (Dijaška kuhinja.) Za III. društveno, šolsko leto 1888/89 so dalje darovali naslednji častiti in prečastiti daritelji: Slavna „Posojilnica v Konjicah“ 20 fl., Janžek Edvard, župnik v Šmarjeti 3 fl., J. Prešern, župnik v Koprivnici 3 fl., slavna posojilnica v Makolah 20 fl., slavna posojilnica v Slatini 15 fl., Ant. Fröhlich, nadžupnik v Slatini 5 fl., Kavčič M., trgovec v Št. Jurji j. ž. 5 fl., Agrež Jože, koncipijent v Brežicah 2 fl., Žičkar Josip, župnik v Vitanji 2 fl., Hausenbichler Ivan, župan v Žavci 5 fl., slavna posojilnica v Žavci 30 fl., ekscelenca mil. knežeškoj za april 4 fl., Kene Franc, župnik na Sladki gori 5 fl., Maks Pletteršnik, c. kr. profesor v Ljubljani 5 fl., Gregor Zajc, gostilničar na Polzeli 5 fl. Vsem blagim dariteljem presrčna zahvala v imenu naše mladine in prosimo še daljnih milodarov.
Maks Veršec, l. r., Mih. Vošnjak, l. r.,
blagajnik. predsednik.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar se je podal v terek, dne 11. junija v Monakovo ter se misli, da ostane ondi nekaj dni pri svoji prevz. hčeri, nadvojvodinji Gizeli. — O binkoštih je imel „šulverein za Nemce“ na Dunaji svoje zborovanje in je bilo na njem veliko govorjenje o znanem Juriji — vitezu Schönererji, ali on ni bil pri zborovanji. — Kardinalu Gangelbauerju je odleglo in upa se, da bode ozdravel, se ve, če se kap ne bode ponovila. — Po nemškem Štajarji si pripravljajo vzprejetišča t. j. hiše za potepuhe, ali sedaj se kaže, da je bilo lažje vzprejeti postavo za-nje, kakor pa jo izpeljati. No če ne bode poskušnja predraga, naj se izpelje postava tudi po naših krajih, na škodo sodimo, da ne bode. — Dež. poslanec Avg. Lehman je umrl in bode na mesto njega brž ko ne zopet konservativen Nemeč izvoljen v dež. zbor v Gradci. — Sl. Korošcev gre k Vodnikovi slavnosti blizu sto in je to jako lepo znamenje za to, da ima Koroško že lepo število zavednih mož. — Novo poslopje dobijo v Celovci za latinske šole, 114 000 gld. bode menda že dovolj za tako poslopje. — Volilno gibanje na Kranjskem kipi že močno, ali kar nam ne dopade, je najbolj to, da ena stranka pita drugo z lažmi. Ni lepa ta beseda, tudi pri tem ne, ki jo „meče“ nasprotniku na glavo. — Tujeec letos ni prišlo veliko o binkoštih v Postonjo, da si ogledajo tamojšnjo jamo. — Namestnijski svetovalec in vodja okr. glavarstva v Gorici je A. vit. Bosizio. Mož